La sucrera

Sendu Petit

La sucrera

Sendu Petit

Avant
editorial

Primera edición, octubre de 2023
©Sendu Petit, 2023

Cualquier forma de reproducción, distribución, comunicación pública o transformación de esta obra solo puede ser realizada con la autorización de sus titulares, salvo excepción prevista por la ley. Diríjase a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necesita fotocopiar o escanear algún fragmento de esta obra (www.conlicencia.com)

Diseño y Edición:
Avant editorial
Avenida de Londres, 6, Portal 1, Atico A,
28500 Arganda (Madrid)
www.avanteditorial.com
info@avanteditorial.com

ISBN: 978-84-19970-19-0
IBIC: FH
DEPOSITO LEGAL: M-32878-2023

CAPITOL I

Com solia ser habitual en la vida del Ferran Rossinyol, cada setmana passava tres o quatre dies fora de casa per raons de treball. Era un brillant enginyer informàtic especialitzat en programació i assessorament de empreses on el perfecte funcionament dels ordinadors era primordial. Disposava d'una curta, però selecta cartera de clients on el mínim error en un servidor podia causar una crisi de proporcions incalculables; raó per la qual necessitaven un manteniment constant d'alt nivell per la seva xarxa informàtica. Aquesta garantia l'havien confiat a "Inforssinyol SL". Empresa composta per tant sols 8 treballadors (ell més sis tècnics eficients i una brillant secretaria que, a més de gestionar l'administració, atenia de forma brillant totes les trucades telefòniques); tots escollits personalment pel titular de l'empresa, Ferran Rossinyol.

Com tot bon emprenedor, la seva tasca no es limitava a donar ordres aclafofat a la poltrona del seu despatx. Ben cert que també ho feia, però un cop distribuïda la feina, deixava instruccions concretes a la seva secretaria i sortia a verificar-ho —fos on fos de la geografia espanyola— si la feina encomanada s'havia resolt correctament i conèixer en primera persona la valoració del client. Evidentment, aquesta sempre era positiva. Els seus tècnics (molt ben pagats) sabien perfectament que una queixa de qualsevol client podia deixar-los sense feina. Tots tenien contracte indefinit —excepte els tres últims, que

duien entre tres mesos i un any en contracte temporal a "Inforssinyol SL"— però també tenien molt clar que haurien de fer-ho molt grossa perquè el Ferran els poses al carrer. El bon rotllo entre tots predominava dins l'empresa, gràcies al caràcter del Ferran, exigent i tolerant alhora, qualitats que justificaven el seu èxit professional des del primer dia que començà a treballar pel seu compte.

Aquesta dedicació, evidentment, obligava a FR a passar alguna nit fora de casa —a vegades més d'una— ja que la seva clientela estava escampada des del País Basc fins a Andalusia, i des de Catalunya fins a Galícia. I malgrat que tots els viatges els feia amb el seu cotxe, en arribar el divendres, es trobés a Vigo o bé a Cadis, sortia direcció a Barcelona per passar el cap de setmana a casa, al costat de la seva dona. Conduïa un BMW sèrie 7 i les distàncies no suposaven cap molèstia per ell; estés on estés el divendres, sopava a casa seva les quatre estacions de l'any.

Aquesta era la imatge (certa o no) que el cercle familiar i d'amistats tenien del matrimoni format pel Ferran i la Georgina. Portes endins, la cosa canviava sensiblement. No es pot dir que visquessin malament; no discutien ni es barallaven mai. Simplement es suportaven mútuament per tal de mantenir la idíl·lica imatge que durant els quinze anys que duien de matrimoni havien inspirat en el seu entorn familiar i social.

Si bé el tarannà del Ferran era descaradament ambiciós, en qualsevol sentit; personal, professional o social. No cal dir en l'aspecte matrimonial o de parella estable. Per a ell era una qüestió innegociable que l'endemà s'aixeques satisfet per haver superat (sexualment) la nit anterior. O sigui, al llit havia de ser la constatació del castís aforisme: avui millor que ahir, però menys que demà. El que, el com i amb qui, poc importava. La qüestió consistia en cada dia pujar un graó més amunt en el "ranking" eròtic sexual on ell valorava el sentit de la seva existència en aquest món.

***

Malauradament (per a ell), la seva dona Georgina resultà ser l'altre cara de la moneda. Nascuda, crescuda i educada en el rovell d'una família benestant, malgrat el tarannà de noia "progre" que gaudia

entre el jovent universitari del seu entorn, no era altra cosa que hipocresia burgesa adquirida al mateix bressol del luxós pis de tres cents metres quadrats al carrer Balmes de Barcelona on va néixer i es va fer gran. Quan la situació ho requeria, les arrels del seu origen de "filla de papà" es manifestaven sense cap mena de contenció. Això justifica l'inexplicable canvi de comportament de la jove extravertida universitària adolescent que es lligava a qui volia, que en el fons no era altra cosa que una nena mimada i poca cosa més. Posseïa una falsa coqueteria que duia de corcoll al fadrí més fatxenda de l'eclèctic cercle on es movia; capaç d'endur-se a l'altar el solter més perseguit per tota la fauna femenina del moment i el gendre desitjat per pares i mares que, sense cap mena de dissimulació, buscaven marit per a les seves filles. No cal dir que el jove Ferran Rossinyol encapçalava la llista dels potencials sogres en la qüestió.

***

Eduard Martorell i Elisenda Forcada, veïns i molt bons amics dels Rossinyol, formaven el que podria dir-se el paradigma de com ha de conviure una eclèctica comunitat majoritàriament composta per gent de classe mitjana alta. Ambdós matrimonis —sense buscar-ho— coincidiren en ser veïns en una urbanització als afores de Barcelona que oferia tot el que un determinat nivell de la societat benestant volia: intimitat i seguretat.

Seguretat amb majúscules: control d'entrada i sortida de tothom que no pogués acreditar que vivia o tenia una relació directa amb residents a "Barnawood", ridícul anglicisme inspirat en l'esnobisme del moment però amb resultats exitosos. La societat inversora planificà en una superfície de (aproximadament cinquanta hectàrees) la construcció de cases unifamiliars de cent quaranta metres quadrats repartits en dues plantes (baixa i primer pis) més dos cents metres de jardí amb permís per edificar una cotxera (no un vulgar cobert) que no superés els 30 metres quadrats. Se'n podien veure d'adossades a la casa i altres de separades amb accés directe des del carrer. Eduard es decantà per l'opció adossada, a l'inrevés del seu veí Ferran, que preferí accedir-hi directament des del carrer aprofitant el gual deixat expressament pel pas de cotxes en el mur general que separava les propietats de la via

pública. Tenia un metre d'alçada fet de pedra vista i complementat per una tanca metàl·lica de 0.7 metres formada per barres rodones de gruix equivalent al dit polze separades un pam una de l'altra i acabades en punxa. La divisió interior corria a càrrec de cada veí. Ferran i Eduard acordaren fer-la vegetal, uns quants xiprers de jardí i prou, només ens caldrà retallar de tant en tant la punta i s'ha acabat.

Malgrat que la posició econòmica d'Eduard no estigués al nivell de l'empresari Rossinyol, també es guanyava bé la vida treballant com a advocat en un bufet de gran categoria que li permetia dur un nivell de vida no a l'abast de tothom. Pagaren a preu d'or una casa feta amb materials de baixa qualitat i acabats que deixaven molt que desitjar i que els costà un ull de la cara reparar just començar-hi a viure, però estaven de moda les cases unifamiliars, i el preu de mercat era el que era i la gent comprava sense regatejar.

Eduard i Elisenda eren una parella difícil de catalogar sense córrer el risc d'equivocar-se. A primer cop d'ull formaven el matrimoni perfecte de l'estàndard triomfador a parts iguals. Ell, conservador per herència familiar i, per descomptat, llicenciat en dret com el seu pare i qui l'havia col·locat en un acreditat bufet d'advocats on, momentàniament, s'ocupava dels assumptes laborals força abundants en aquell temps (2018/2020). La quantitat de causes obertes per successius acomiadaments superava en escreix el nivell considerat normal, que l'obligaven a dedicar més del que obliga la jornada de treball per atendre correctament la feina que diàriament li caia a sobre.

La seva dona Elisenda, feminista des dels quinze anys, lliure pensadora en totes les vessants del ventall social i, per sobre de tot, defensora de l'amor lliure sense altres limitacions que la fidelitat conjugal que l'ètica moral exigeix al compromís matrimonial acceptat lliurement davant un representant de Déu a la terra.

Aquí és on la màquina va començar a grinyolar no gaire temps després d'haver passat per l'altar. Elisenda mai va amagar a Eduard les seves preferències: si havia de triar entre un sopar a base de caviar iranià regat amb xampany francès o una nit de sexe il·limitada, ho tenia molt clar: un reguitzell d'orgasmes val més que tot el caviar beluga i la millor collita de Dom Pérignon que puguin servir-te en una recepció d'alt standing. Follar a gust és la raó (única raó) que justifica la presència de l'espècie humana en aquest món.

Per a qualsevol que no conegués cap d'aquests personatges i coincidís amb ells en una reunió social —del caire que fos— ben segur que els aparellaria equivocadament. La Georgina amb l'Eduard i, el Ferran amb l'Elisenda just haver intercanviat quatre paraules amb ells. Així de clara era l'evidència.

La llar per la Georgina era un exponent perfecte dels valors morals i socials que una noia de família ben estant ha de tenir en compte a l'hora d'escollir l'home amb qui formar una respectable família mantenint el nivell social en que s'havia criat. El jove Eduard reunia (en potència) també aquesta qualitat.

Malgrat ser un brillant llicenciat en dret era un total neòfit en la professió (advocat); no calia ser gaire suspicaç per endevinar que sense la influència paterna ben segur estaria treballant com a becari. Duia deu anys en el bufet i es passava el dia al carrer anant amunt i avall entregant i recollint documents com si fos el noi dels encàrrecs. Segons ell però, es tractava d'una tasca importantíssima: "ningú pot imaginar-se el que em costa convèncer al client perquè signi la recepció del sumari que jo li entrego personalment."

Era el seu tema (únic) preferit que mai faltava a les reunions entre amics en quant apareixia el tema professional de cadascú. Començà treballant (per guardar les aparences) de becari en el prestigiós bufet d'advocats situat en plena avinguda Diagonal de Barcelona en la qual el president era íntim amic de son pare. Ja està tot dit. "Confio en que mai facis penedir-me d'haver-te recomanat per ser admès en aquest lloc de treball sense haver de superar cap previ test ni currículum professional, obeeix al peu de la lletra les directrius que rebis del superior i tindràs garantida l'estabilitat social la resta de la teva vida."

Aquesta sentència paternal (obeir sense preguntes) marcaria de per vida la trajectòria professional i domèstica de l'Eduard. Seria per ell quelcom com la quarta llei del Karma (responsabilitat) en què només el destí podia justificar de la seva presència en aquest món.

L'envers de la moneda la representaven sense cap mena de dubte la seva muller l'Elisenda. Sense el mínim esforç personal per dissimular-ho estiguessin on estiguessin les seves preferències afluïen absents del mínim pudor. Els amics més propers coneixien perfectament el seu mantra: "A la taula i al llit, al primer crit", acompanyant-lo amb

un afegitó de collita pròpia: "que t'agradi o no el que hi trobis, ho sabràs un cop ho hagis tastat." El seu marit escoltava estoicament les divertides ocurrències (sic) de la seva muller. La seva cara es mantenia inexpressiva com sol ser costum en els membres de l'Opus Dei.

Si a tot aquest combinat hi afegim que ambdues parelles vivien en cases unifamiliars separades només per una frontera de tuies d'una alçada no superior a un metre i mig que hom podia travessar fàcilment ja que l'espai entre arbust i arbust permetia el pas d'una persona sense esmerçar-hi el mínim esforç ni cap risc de esquinçar-se la camisa. L'harmonia entre famílies era tan popular entre els veïns més propers que ningú —per molt tafaner que fos— posava la mínima atenció en comprovar la freqüència del trànsit de persones d'un costat a l'altre. D'haver-ho fet, s'haurien adonat que l'equilibri entre un costat i l'altre resultava considerablement desproporcionat. Les freqüents visites del Ferran a ca l'Elisenda (molts cops directament del carrer estant sense passar per casa seva) hauria sigut comentari obligat a qualsevol altra comunitat amb menys respecte per la intimitat de cada veí; ben segur que un afer entre el Ferran i l'Elisenda no hauria pas passat inapercebut.

***

Duien poc mes dos anys relacionant-se com a veïns quant les mirades insinuants entre ells dos despertaren una reacció química de proporcions incalculables. Els dos començaren (sense confessar-s'ho mútuament) que potser s'havien precipitat a l'hora d'escollir parella en qui compartir la resta de la seva vida. Començaren a sospitar que no havien calculat prou be si, les afinitats que compartien s'ajustaven al concepte que menjar i dormir sempre acompanyat de la mateixa persona al cap d'un temps comença a fer-se feixuc. A la llarga insuportable. Deixant la porta oberta a cercar compatibilitat mes enllà de les parets que per obligació social havies de compatir amb una parella que, per error de planificació t'havies compromès —oficialment— cuidar fins que la mort se'n dugués una de les parts del contracte matrimonial.

Per ironies de l'incontrolat atzar coincidiren tenir com a veïns (adossats) un matrimoni on es donava una circumstancia similar

malgrat que fos l'altre cara de la moneda. En aquest cas qui frissava per una vida mes plena i excitant era la dona. La Elisenda. Una dona plena de vida que havent ja superat els quaranta anys sentia esmunyir-se la seva joventut sense haver-la aprofitada. Ella, la Elisenda que d'ençà l'adolescència s'havia declarat hedonista irreductible no estava disposada a continuar reprimint els seus desitjos i sentiments encotillats per l'absurda actitud moral del marit que conforme passaven els creia dia rere dia malgrat els suggestius intents en que ella intentava desvetllar la seva indiferència vers els anhels sexuals que ella sentia i desitjava.

Resumint: el destí havia fet de pont perquè les "*gana i les ànsies de menjar"* entressin en contacte per compensar-se mútuament de les deficiències sexuals que la seva parella legal els negava.

***

Calgueren solament unes poques mirades insinuant llurs intensions en les divertides xarrades de sobretaula que sorgien espontàniament havent sopat en les freqüents reunions que alternativament s'organitzaven a una casa i l'altre. Un cop menjades les postres lògicament es prenia el cafè i, com marquen els cànons dels bons gurmets, els comensals s'alçaven de taula per rematar la *serata* al saló per degustar (uns i altres) el *Jameson* de dotze anys que havia esdevingut (espontàniament) icona imprescindible en les dues parelles, fins i tot la Georgina havia renunciat al seu *Cointreau* amb gel per no ser una excepció en el sòlid bloc que entre els quatre formaven.

***

El decorat on tenien lloc aquestes amicals tertúlies reflectien a la perfecció la personalitat de seu dissenyador. Un era obra directa de la Elisenda. Cada peça del variat mobiliari encaixava harmònicament amb el conjunt que omplia l'estança. Moble bar, tauletes (n'hi havia dues) sofà de forma angular compost per dos generosos costats units per una corba de radi equivalent al que es pot trobar a la rotonda d'una carretera comarcal. Cada ala del sofà era rematada per una

còmoda butaca de posició regulable mitjançant tele-comandament. L'enllumenat el componien un reguitzell de llums de forma i disseny modernista amb bombetes de mitjana potencia que aconseguien repartits estratègicament damunt mobles d'alçada variable una intensitat lumínica suficient per poder llegir i prou tènue per fotre un clau damunt el sofà si la situació ho exigia.

***

L'altre, era simplement una sala d'estar normal i corrent equiparable a qualsevol llar de família benestant que ha confiat la decoració a la botiga (de renom, per suposat) on ha comprat els mobles de disseny italià (milanès per ser mes precisos) enllumenats zenital-ment per bombetes halògenes endinsades anàrquicament en un fals sostre de *pladur* convertien l'estança en un aparador del *Corte Inglès*. Tot era de primera qualitat, però fred, hi mancava el caliu de cala Georgina.

Malgrat aquest handicap, la declaració d'intencions entre la Elisenda i el Ferran no defallí gens ni mica, ans el contrari, fou precisament aquí —a cal Ferran— on la Elisenda dona el pas definitiu per deixar clar d'una vegada si mereixia la pena seguir jugant com dos adolescents o, passar directament a l'acció tal i com manen els canons del adulteri. Es a dir: posem les banyes als nostres respectius o, ens busquem la vida per separat en altre direcció?

Estaven asseguts a taula ja menjant les postres les dues parelles davant per davant alternant mossegades de pastis i glops de cava brut sense parar quant el Ferran notà un suau contacte enfilant-se lentament cames amunt fins aturar-se just allà on s'ajunten els camals del pantaló i comença la bragueta. Eren els dits del peu dret de la Elisenda que, malgrat caminant ales palpentes sabien perfectament el terreny que trepitjaven. Mentrestant l'altre parella (la Georgina i l' Eduard) immersos en temes polítics del moment no s'adonaven que els seus respectius conjugues mantenien en silenci un debat totalment aliè a la política però força mes interesant. Ningú s'adonà del gest de la Elisenda quant aquesta enretirà un pam de la taula la seva cadira per estirar les cames còmodament; fins i tot per el Ferran que tenint un peu de la Elisenda fent-li pessigolles al collons alhora que mirant-li fixament als ulls llepava l'índex de la ma recobert de la nata procedent

d'una lionesa. Perdoneu —dirigint-se als polemistes del debat polític—intervingué el Ferran: us importa si surto al jardí a fumar-me una cigarreta mentre vosaltres arregleu el país?. La resposta fou prou clara, els dos es limitaren a moure una ma com s'acostuma fer quant et pregunten per un assumpte que no t'interessa gens ni mica.

Paradoxalment qui fumava era l'Elisenda, el Ferran mes aviat considerava un vici adquirit injustificable que si hom volia deixar-lo nomes requeria una petita dosi de força de voluntat. Excepte (sempre hi ha excepcions) per exemple l'addicció a la nicotina de l'encenedor damunt la tauleta on reposaven ençà que ho deixà allí quant arribà. Ningú se'n adonà, ni tant sols la parella que entusiàsticament defensava les seves preferències polítiques al marge del que passava al seu voltant.

CAPÍTOL II

Vine, just aquí al costat hi ha un banc amb coixins a proba de pluja on podem seure i tu podràs fumar tranquil·lament; fou el pueril suggeriment que se li ocorregué al Ferran mal-grat haver esmerçat hores i hores cercant les paraules escaients per l'ocasió en cas que aquesta arribés a produir-se. Doncs be, ara arribada l'hora de la veritat, li tremolaven les cames com a un inexpert adolescent que no sap que dir quant es troba a soles amb la noia desitjada.

La Elisenda dissipà de cop les seves cabòries posant-li una ma a cada galta dient-li: que importa si el banc està encoixinat o no, si cal ens ho farem damunt l'herba, però no perdem mes temps. Acte seguit encasta els seus llavis damunt la seva boca ficant-li la llengua fins la mateixa campaneta que per poc li provoca un atac de tos.

Es innecessari detallar el que seguí de forma vertiginosa. Els dos eren conscients que el debat polític del interior podia trencar-e sense previ avis i calia prendre les pertinents precaucions si es volia que la cosa continues sense alterar l'exemplar convivència veïnal. Precaució en tots el aspectes. Sobretot no t'escorris dintre xiuxiueja la Elisenda a cau d'orella quant notà que l'orgasme estava arribant, per res del món vull quedar-me prenyada.

Tranquil·la, vaig fer-me la vasectomia fa gaire be deu anys. Ho vaig fer en secret, la meva dona no ho sap. Meravellós, extraordinari. Fugaç, si, però alhora també inoblidable. Als cinc minuts des que la llengua de la Elisenda entrà dins la gola del Ferran la cigala d'aquest

deixava anar la colossal lleterada a la boca d'una àvida matriu que duia anys esperant tornar a gaudir el plaer que causa el càlid semen quant inunda la zona mes eròg ena del ventre femení. Impossible (segons ella) aconseguir un orgasme total sense aquest ingredient. Es la cirereta que corona el pastis. Si manca aquest factor, per molta voluntat que la parella posi en el coit, per molts petons, llepades i gemecs que hi deixi cadascun de la parella no aconseguiran anar mes enllà d'allò que els entesos en la matèria anomenen: un clau descafeïnat. Tant per un com per l'altre. La dona es queda amb la mel als llavis i l'home el sol fet d'haver de fer "marxa enrere" quant es a la porta del zenit somiat, resulta ser un escull prou negatiu per devaluar fins a un no res tot el plaer gaudit en els preliminars que la lògica exigeix per arribar a l'èxtasi total.

Malgrat que al Ferran no li calia distreure's per fer "marxa enrere" ja que la vasectomia practicada anys abans el lliurava de deixar prenyada a la mes fèrtil de les femelles que s'allitessin amb ell tenia alhora un cost, potser inadvertit per ell: la reacció de la femella. Avesat a fornicar amb una dona per a la qual el coit era senzillament un graó que calia pujar per quedar-se prenyada, incapaç de gaudir el moment en que l'escorreguda del marit damunt el seu úter es el genuí detall del ínfim valor que per aquesta dona tenia el sentit que mou el món ençà que es món: cardar. Procrear es un efecte secundari que cal acceptar —amb resignació— com a tribut al plaer obtingut prèviament. La Georgina donava per acabada la sessió en quant el seu marit s'apartava a un cantó del llit per eixugar-se la pansida titola alhora que resignadament la seva dona deixava anar: be, esperem a veure si avui ha valgut l'esforç i quedo prenyada d'una punyetera vegada. Un esforç. Una frase que ho deixa tot ben clar. Fotre un clau representava un esforç per la dona amb qui estava casat. Amb aquests precedents no es gens estrany que el colpís emocionalment la reacció de la Elisenda en quant aquesta sentí l'escalfor de la llet del mascle escampar-se lentament damunt el seu famolenc úter. Fou una reacció autèntica, espontània fins i tot, potser obscena per a la majoria de les mentalitats puritanes que predominaven en una societat que (malgrat les deficiències) presumia obertament de ser progressista. Ben segur que deixar anar el mes petit gemec de satisfacció quant es carda amb el marit les conseqüències poden ser dramàtiques. Motiu de divorci, ben segur. Es evident que

avui buidava el pap deixant-ne anar el reguitzell que duia reprimit en el subconscient malgrat la sordina imposada pel lloc i pel moment. Avui la reprimida nimfòmana podia manifestar-se en tota llibertat ***

Havent ja la Elisenda superat els quaranta anys no recorda haver tingut un orgasme tant intens i prolongat com el d'aquesta nit damunt un trist banc al jardí d'un veí que a mes de follar com un boig tenia la llet "descremada". Tot i havent començat a cardar quant nomes en tenia quinze, mai havia tingut que esforçar-se tant com avui per no deixar anar una cadena de xiscles de plaer de tal intensitat de decibels que difícilment hagués passat inapercebuda per la parella immersa en la qüestió política just a l'altre banda de la paret. Possiblement la tranquil·litat anímica que donava la vasectomia del Ferran suposava un valor afegit a l'esdeveniment. Poder follar lliure de qualsevol preocupació s'havia convertit en un obsessió per aquella dona que als 29 anys es provocà un avortament perquè en el seu projecte de futur el rol de mare no hi tenia cabuda. Un avortament que provoca un terratrèmol conjugal de tal calibre que estigué a punt d'acabar en procés judicial. El seu marit —afí a l'Opus Dei— volia denunciar-la per infanticidi. Ja està tot dit. La Elisenda descobrí de molt joveneta que tenia un —diguem-ne mes x que la distingia de la colla de noies del seu entorn. No resultava gents difícil adonar-se-n, per poca atenció que hom hi poses. Quant ella feia acte de presencia (allà on fos) desapareixien les xiquetes que fins aquell moment dominaven la reunió. De cop passaven a ser simples figurants aquelles que fins al moment tallaven el bacallà sense haver de superar cap rival que podes enterbolir la ridiculesa del seu pueril comportament. En quant ella apareixia s'apagaven les altres estrelles del firmament.

Ja de ben joveneta començà a despertar l'enveja de moltes mares benestants que veieren en ella un entrebanc per ben-casar les seves filles. Assumien de bon principi que la naturalesa havia sigut molt mes generosa en ella que en altres que s'ho mereixies igual o, mes. Però les coses son com son i no, com voldríem que fossin. Als quinze anys ja superava en alçada física dos o tres centímetres a la segona mes alta de la colla (cal remarcar-ho). En altura intel·lectual (possiblement) dos o tres pams. Senzillament era una noia que ja estava al segle XXI quant va néixer a finals de segle XX, mentre que les altres de la colla —encara— ancorades socialment a l' "època" en que arribaren al

món entenien la vida consistia en seguir la tradició familiar com ho feren els seus pares. Que per cert els funcionà i, seguia funcionant-los perfectament malgrat no s'adonessin que el seu concepte de família estava en plena decadència.

***

Per les circumstancies que fos conegué l' Eduard i s'establi certa química emotiva ja que coincidien plenament malgrat estar en desacord en diversos temes de l'arcaic establishment dominant que imperava en una tronada burgesia que es resistia a superar el trauma del 1898 malgrat els continuats fracassos, en tots els aspectes, dintre i sobre tot, fora del territori peninsular. No calia viatjar gaire lluny per adonar-se'n. Passar un cap de setmana a Paris o Londres, escapades que estaven a l'abast per a qualsevol treballador mitjanament qualificat era mes que suficient per obrir els ulls del mes acèrrim defensor de la grandesa espanyola. La diferencia resultava tan patent que hom no podia evitar sentir una incontestable vergonya quant tornava a travessar els Pirineus direcció sud.

De bona gana s'haurien emancipat sense signar cap compromís, ni civil ni (molt menys) eclesiàstic. Però l'entorn social on vivien tenia unes regles que calia obeir si volies estalviar-te problemes. Total que dos joves de 24 i 25 anys, suposadament progressistes hagueren de claudicar i passar pel jutjat i la vicaria per entrar de ple dret a formar part de "jet" barcelonina.

Fou un casament solemne —en tots els aspectes— per la cerimònia religiosa s'escolli la Cripta Güell a Sta. Coloma de Cervelló no gaire lluny del lloc d'on ara residien. l'Eduard en canvi, venia d'una ascendència que sabé adaptar-se a les condicions polítiques del moment. Ben be podria mes aviat qualificar de conservadora per antonomàsia que no pas progressista. Fill i net d'una saga de llicenciats en dret per la Universitat de Barcelona representaven a la perfecció una mentalitat encara vigent: s'han de canviar les coses però, poc a poc.

Que representa això? Que durant el dia convivia en un ambient d'eufòria llibertaria del moviment universitari i en arribar a casa, a l'hora de sopar, el debat que prevalia estava literalment situat als antípodes dels ideals defensats durant el dia. No se on anirem a parar si algun

dia aquests eixelebrats aconsegueixen tenir llocs de responsabilitat en l'administració pública, m'esgarrifo nomes de pensar el daltabaix que provocarien si arribessin a formar part d'un govern. Aquest era el "Mantra" generacional de la saga Martorell que el Eduard ja s'havia après de memòria (de tant repetir-la el seu pare) abans de complir els deu anys. Total, el xicot creixé immers en un ambient conservador per mes voltes que vulguis donar-li. Per tant arribada l'hora de la veritat es normal que s'avingués a respectar la voluntat dels seus que, paradoxalment coincidí —de cap a cap— amb la dels pares de la núvia Elisenda quant en petit comitè es plantejà aquesta església per tant magna celebració. —Que et sembla Eduard la cripta de Gaudi pe la cerimònia?

—Em sembla una encertada elecció.

—I tu Elisenda, penses igual que l' Eduard? —A mi se me'n fot un lloc com un altre. Es tracta d'un innecessari tràmit burocràtic que ens podríem estalviar.

Sobren comentaris per definir la personalitat de cadascun de la parella que —en el millor dels cassos— pronosticava acabar en un fracàs.

***

El currículum del Ferran Rossinyol poca tenia veure amb el del seu veí Eduard. Ni en l'aspecte professional ni en l'emocional o, ètic com hom prefereixi catalogar-lo.

Aquest procedia d'una modesta família en que el pare era un humil paleta autònom i la mare una modista que es guanyaven la vida treballant per una potencial clientela depenent del "boca orella" cosa que dificultava fer projectes de futur malgrat que mai els faltava feina. Aquí el "Mantra" professional era menys elaborat però no per això menys contundent: es resumia en que cadascun fes la feina ben feta i el boca orella ja faria la resta.

Be aquest era el lema de la família Rossinyol que permeté donar estudis universitaris a l'únic fill Ferran que ara —també treballant com autònomW podia ajudar-los sense cap esforç a no dependre de la raquítica pensió que d' ex-autònoms jubilats percebien. Lliure de qualsevol problema econòmic i moral es —no diré lògic— però si acceptable que cerqués fora de casa allò que no trobava al seu llit. El

precipitat clau sobre un banc de ciment recobert de trencadís al jardí amb la veïna confirmà la seva lasciva il·lusió: hi ha vida mes enllà dels límits de casa seva. Cardar amb qui ho fa senzillament per plaer no te res a veure amb una que s'hi sotmès pensant en la procreació, un resultat que ell detestava el dugué —a contracor— a la clínica Deixeus per esterilitzar-se i no seguir contribuint a la permanència de l'especia humana. Prou que ho feu duent al món una bessonada; per tant la seva quota estava ja mes que justificada. Altre cosa era renunciar als plaers que —ben administrats — ofereix la promiscuïtat. El recent plaer de sentir les ungles de la Elisenda clavant-se-li a les natges espitjant-lo contra el seu cony exigint-li que no parés just saber en que no corria el risc de quedar prenyada res tenien a veure amb la fredor que manifestava la Georgina un cop acabat el coit li deia amb manifesta desgana: a veure si tenim sort i avui ho aconseguim.

El fogós —malgrat precipitat clau— amb la dona del seu íntim amic Eduard marcaria un abans i un després, a patir d'avui; en tots els conceptes, ja res tornaria a ser igual entre els compenetrats matrimonis veïns. Les aparences seguirien intactes, però seria la maquiavèl·lica hipocresia qui decidiria el destí de dues exemplars parelles destinades a un incert dramàtic final. La Georgina i l' Eduard quedaven destinats a ser simples comparses dels seus corresponents conjugues. Les regles del joc les dictarien (ensems) la Elisenda i el Ferran.

CAPÍTOL III

Ocupada la Georgina en fer viatges a Nuria per ficar el cap dintre una olla i repicar la campana de la fertilitat i l'Eduard perdent hores de dormir planificant la defensa dels drets salarials dels miners de Riotinto que perdrien la feina per l'enèsima ERO que l'empresa efectuava en els últims quatre anys; les seves corresponents parelles oficials es dedicaven a trobar un lloc còmode pel desplaçament i suficient acollidor per gaudir un parell o tres hores la fogosa luxúria que dia a dia creixia entre ells. Tot estava permès, les fantasies mes aberrants de l'un eren acceptades entusiasme-ment sense condicions per l'altre. La conseqüència d'aquesta afinitat fou que arribaren a reunir una quantitat de sofisticats estris eròtics (joguines segons ells) de difícil comprensió i, definició per un inexpert en la matèria.

Les diverses cites tenien lloc en un hotel gairebé fet a la mida de les mínimes exigències que ensems aspiraven. Estava prop d'una estació de metro, el servei era discret, amable i professional i, les habitacions (totes) tenien —a part d'una perfecte regulació individual del sistema d'aire condicionat— una finestra practicable a l' exterior que permetia a l'Elisenda fumar-se plaent-ment una cigarreta un cop exhaurit l'orgasme habitual que mai la decebia, ans al contrari; el resultat de cada trobada superava de llarg a l'anterior cosa que arribà despertant en ella un dubte al qual no trobava resposta: si la cosa continua així, on anirem a parar? Mentrestant el Ferran (no fumador) ajagut al llit contemplava —aliè a les cabòries de la fumadora— el balanceig del